

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԻ ՏԱՊԱՆԱԳԻՐԸ

(ԵՂԼԻՈՏ-ից)

Ա Ր Ծ Ի Լ Ե Մ Ն Ի

Այստեղ հանգչում է եղբայրը մարդկանց,
եղբայր և երգիչ մեր ցաւ ու վշտի.
Սար, դաշտ, գետ, երկինք—ահա քաջ սերտած
Քաղցր էջերը նրա սիրած գրքի:

Աքսոր ու շղթայ, ստրկի հեծեծանք,
Լացող շինական, հրճող վաշխառու—
Ահա չարիքներ, որոնց լծի տակ
Դատապարտւած էր նա միշտ տանջելու:

Եւ նա տեսնում էր կիրք ամենուրեք,
Մոլի արատներ փռւած աշխարհում.
Սակայն թնչ անէր... այս կեանքից երբէք
Նա սուրբ մաքրութիւն չէր էլ սպասում:

Նա հալածում էր կեանքի ցեցերին
Իւր կծու խօսքով, իւր խոր զգւանքով.
Երկրիս հզօրին և խեղճ անզօրին—
Նա միշտ նայում էր հաւասար աչքով:

Նա իւր երգերում օրհնանք էր կարդում
Թշւառ, լքեալի արի պաշտպանին.
Արդաբ զայրոյթով անէծք էր թափում
Անկուշա, աւաղակ հարուստի գլխին:

Եւ սրտով ազնիւ, կամքով տնսասան,
Նա ջերմ սիրում էր ամբողջ մարդկութիւն.
Եւ անարգելով ոգին չարութեան
Բարձր երգում էր սուրբ ճշմարտութիւն:

Մօսկւա. 12 նոյեմբերի, 1889 թ.: